

Nr 717

Av herr **Mundebo m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 14, med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt, m. m.*

I denna motion behandlas familjebeskattningen, särskilt frågan om sambeskattning eller särbeskattning av äkta makar.

Framtidens familjebeskattning bör enligt vår mening ha följande utgångspunkter:

1. Det familjepolitiska stödet skall knytas direkt till barnen och vara oberoende av föräldrarnas inkomst.
2. Varje arbetsför vuxen person som inte studerar eller har vårdnaden om barn har som regel förvärvsarbete.
3. Beskattningen bör inte försvåra utträde på arbetsmarknaden för den som på grund av barnavård eller annan orsak varit borta från förvärvslivet.

Nuvarande skattesystem

Det nuvarande skatte- och bidragssystemet motsvarar inte dessa krav. Sambeskattningen innebär att gifta medges dubbelt så stort ortsavdrag (grundavdrag) som ogifta, oberoende om båda eller endast en av makarna har inkomst. Makarnas inkomster sammanläggs, varefter skatten beräknas på den sammanlagda inkomsten. För gifta gäller en annan skatteskala än för ogifta. Vidare får gifta kvinnor göra ett särskilt förvärvsavdrag, som är större om barn finns i familjen. Till de skattelättnader som på detta sätt lämnas praktiskt taget i alla familjer kommer de allmänna barnbidragen, vilka för närvarande utgår med 700 kronor per barn och år.

Sambeskattningen får till effekt att de flesta gifta — enligt allmänna skatteberedningen omkring 97 procent av alla familjer — får en *s k a t t e l ä t t n a d* i förhållande till om makarna hade beskattats som ogifta. Denna lättnad gäller oberoende av om familjen har barn eller inte. Detta medför att stödet till barnen blir mindre än det skulle ha varit om allt stöd hade gått till barnfamiljerna.

Om bara mannen förvärvsarbetar, eller om hustrun har låg inkomst, gäller dessutom att stödet blir högre ju mer mannen tjänar. Den s. k. "hemmafrupremien" är för en man med 10 000 kronor i årsinkomst 560 kronor, för en man med 100 000 kronor i årsinkomst 3 550 kronor per år. För en mindre del av familjerna blir i stället effekten den motsatta; de får en

s k a t t e h ö j n i n g genom äktenskapet, den s. k. negativa sambeskattningseffekten. Det gäller de fall där båda makarna förvärvsarbetar och har relativt goda inkomster.

Sambeskattningens tröskeleffekt är att gifta kvinnor får en orimligt hög marginals katt vid utträde på arbetsmarknaden efter en tids hemmavaro. Denna höga marginals katt uppstår genom att familjen redan utnyttjat hustruns ortsavdrag, varför skatten beräknas på hela hennes inkomst och genom att den läggs ovanpå mannens blir den beskattad med ett högre procenttal. Denna höga marginals katt drabbar således alla gifta kvinnor vid utträde på arbetsmarknaden och inte bara dem som tjänar så mycket att negativ sambeskattningseffekt uppstår. Talet om att sambeskattningen bara är ett problem för högavlönade kvinnor saknar därför berättigande. Tröskeleffekten mildras något av förvärvsavdraget, men elimineras inte. För familjer utan barn är avdragets effekt obetydlig. Samtidigt utgör de gifta barnlösa kvinnorna vår största arbetskraftsreserv (ca 700 000 personer).

Förvärvsavdraget är nödvändigt i ett sambeskattningssystem för att minska tröskeleffekten. Samtidigt har det vissa nackdelar, som ytterligare understryker det nuvarande systemets svagheter. Dels bidrar det — genom sin anknytning till hustruns inkomst — till att konservera uppfattningen att hushållsarbete och barnavård är speciellt kvinnliga uppgifter, dels innebär det ett stöd till barnfamiljerna som är oberoende av barnantal och barnkostnader, dels ger det ett större stöd i kronor räknat ju högre inkomst familjen har.

Sambeskattningen utgår från en familjesituation där mannen står för inkomsterna och hustruns uppgift är att sköta hushållet, oberoende av om familjen har barn eller inte. Från liberal synpunkt finner vi det angeläget att motverka en sådan syn på mannens och kvinnans roller. Vi vill eftersträva ett samhälle där individens möjligheter till utveckling och insatser inom hem, förvärvsliv och samhälle blir oberoende av könstillhörighet. De personliga egenskaperna och önskemålen bör vara avgörande.

I detta framtida samhälle kommer alla att ha en ordentlig yrkesutbildning och som regel kommer varje arbetsför vuxen person, som inte studerar eller har vårdnaden om barn, att ha förvärvsarbete. Självfallet kommer det även då att förekomma att ena maken är hemma på heltid också i familjer utan barn, men detta alternativ bör inte — vilket nu är fallet — ges en skattemässigt gynnad behandling. Det är inte heller rimligt att äktenskapet som sådant medför skattelättnad. Samtidigt är det omotiverat att ha den "straffskatt" på äktenskapet som den negativa sambeskattningseffekten i dag innebär.

Ett system med s ä r b e s k a t t n i n g, d. v. s. lika beskattning av alla inkomsttagare oavsett civilstånd, skulle undanröja det nuvarande syste-

mets negativa verkningar och bidra till att rasera de ekonomiska hindren för kvinnans valfrihet. Den nuvarande premieringen av äktenskapet som sådant försvinner och medel friställs för att sätta in hela stödet där det behövs — hos barnfamiljerna. Vidare elimineras en faktor som verkar återhållande på kvinnans förvärvsarbete — tröskeleffekten — och valfriheten underlättas, jämlikheten mellan könen ökas.

I försvar för sambeskattningen brukar sägas att särbeskattningen strider mot skatteförmågeprincipen, d.v.s. att beskattningen bör ta hänsyn till hur många personer som lever på en inkomst. Mot detta vill vi framhålla att skatteförmågeprincipen inte kan betraktas som något absolut, en gång för alla givet. Vad som utgör skatteförmåga, och vad som kan anses nedsätta denna förmåga, är något som måste fastställas genom politiska beslut. Vi anser inte att beskattningen skall bygga på hänsyn till hur många som lever på en inkomst, oberoende av om de är i stånd att försörja sig själva eller inte. Kostnader för barnens konsumtion och vård, kan, som vi framhållit tidigare, bättre kompenseras genom direkta bidrag än genom skattelättnader.

I debatten har också framhållits att vissa tekniska problem är förknippade med särbeskattningssystemet. Ett sådant är den möjlighet till skattefusk som ligger i att den ena makens inkomst genom en skentransaktion fördelas på båda makarna med skattesänkning som följd. Ett annat är fördelningen av inkomsten på båda makarna i de fall då s. k. faktisk sambeskattning äger rum, d.v.s. där den ene av makarna arbetar i den andres rörelse eller jordbruk. Ett tredje är beskattningen av förmögenhet och inkomst av förmögenhet. Ett fjärde är önskemålet att makar skall ha möjlighet att kvitta mellan underskott och överskott på förvärvskälla. Dessa svårigheter är dock inte av den arten att de utgör avgörande hinder för en särbeskattningsreform. Innan reformen genomföres måste man bestämma hur dessa problem skall bemästras. I viss mån kan de komma att lösas redan i samband med det förutskickade genomförandet av frivillig särbeskattning.

En genomgripande reform

En övergång till särbeskattning skulle innebära en genomgripande reform av nuvarande skattesystem. De grupper som nu är gynnade skulle i vissa fall få kännbara skattehöjningar, även om den gemensamma nya skatteskalan lades någonstans mellan de nuvarande skalorna för gifta och ogifta. Speciell hänsyn måste tas till de familjer vilkas livsform präglats av tidigare rådande värderingar, då det ansågs självklart att endast mannen skulle svara för familjens försörjning. I många fall saknar husrun yrkesutbildning och familjen bor på en ort där hon inte kan få arbete, även om hon gärna vill.

Därför anser vi det självklart att en övergång till särbeskattning måste åtföljas av energiska arbetsmarknadspolitiska åtgärder, i första hand i form av vidgade möjligheter till omskolning och vidareutbildning för de gifta kvinnor som under en längre tid varit borta från yrkeslivet. En utvidgning av arbetslöshetsförsäkringen — önskvärd också av andra skäl — bör dessutom övervägas. Troligen kommer arbetsmarknadspolitiska åtgärder inte att vara tillräckliga för att klara övergångssvårigheterna. Det kommer sannolikt att bli nödvändigt att ta hänsyn härtill inom skattesystemet. Då kan man gå fram på två vägar. Den ena är att successivt genomföra övergången till särbeskattning under en ganska lång tid. Då blir det fråga om att steg för steg närma skatteskalorna för gifta och ogifta till varandra och att reducera det dubbla ortsavdraget för gifta i de fall där bara ena maken förvärvsarbetar så att till slut varje inkomsttagare medges ett ortsavdrag. Den andra vägen är att relativt snart införa särbeskattning, kompletterad med övergångsbestämmelser som ger lättnader åt de grupper som får den mest känbara höjningen. Sådana regler skulle t. ex. kunna vara att gifta över en viss ålder medges dubbelt eller förhöjt ortsavdrag även om bara den ena maken har inkomst. Man kunde också för dessa tillämpa en mildare skatteskala. En annan möjlighet är att sådana lättnader tilldelas efter sociala eller arbetsmarknadsmässiga kriterier.

I princip föredrar vi den senare av dessa båda vägar. Den har fördelen att man snabbare kan undanröja sambeskattningens nackdelar för de yngre åldersgrupperna. Man undviker att också dessa anpassar sig till nuvarande skattesystem och till föräldrade värderingar om köns olika roller. Vi anser emellertid att effekten av olika tänkbara alternativ måste utredas innan man kan ta definitiv ställning till hur en övergång bör ske.

Skatteberedningen

Den allmänna skatteberedningen utgår i sina resonemang från skatteförmågeprincipen, enligt vilken beskattningen skall ta hänsyn till hur många personer som lever på en viss inkomst, oberoende av om dessa är i stånd att försörja sig själva eller inte. Man finner det därför naturligt att gifta betalar en lägre skatt än ogifta även om de inte har några barn.

Beredningen har enligt vår mening bagatelliserat sambeskattningens tröskeleffekt. Genom att bortse från behovet att bryta det nuvarande könsrollmönstret och genom att utgå från att kvinnans primära uppgift är att vara hemma och ta hand om barnen kommer beredningen fram till att tröskeleffektens borttagande är angelägen bara för "hemmafruar utan barn i yngre åldrar med förutsättningar att få och ta arbete". Beredningen anser att "en ändring av reglerna rörande sambeskattning i syfte att stimulera deras intresse för förvärvsarbete är möjligen inte särskilt angelägen. För flertalet av dem torde den med förvärvsarbetet förenade in-

komsten eller tillfredsställelsen med förvärvsarbetet som sådant vara av avgörande betydelse." Även om man, som beredningen gör, begränsar synfältet till rena arbetsmarknadsaspekter och bortser från jämlikhets-synpunkter, framstår resonemanget som ohållbart. Vi har — för att ta ett exempel — en stor brist på sjuksköterskor. Samtidigt vet vi att av två examinerade sjuksköterskor är det bara en som utnyttjar sin för samhället dyrbara utbildning. Då är det verkligen angeläget att stimulera de gifta sjuksköterskorna att träda ut på arbetsmarknaden.

Skatteberedningen redovisar också de tekniska svårigheter och övergångsproblem i samband med särbeskattning som vi berört i det föregående. Beredningen nöjer sig dock med att peka på problemen och avstår från att behandla hur de skall kunna lösas. Man förbigår också i stort sett de internationella erfarenheter som finns på detta område.

Skatteberedningen har uppfattningen att en övergång till särbeskattning inte låter sig förenas med ett ökat stöd till barnfamiljerna. Vi anser inte att dessa synpunkter är bärande. En särbeskattningsreform kan — genom att skattestödet till gifta utan barn tas bort — i själva verket friställa medel för en ytterligare höjning av barnbidragen. Hur stor denna höjning kan bli beror på vilka skatteskalor som används och hur bidraget utformas. Målsättningen bör enligt vår mening vara att skapa tillräckligt utrymme för barnbidragshöjning så att inga barnfamiljer skall behöva vidkännas någon skattehöjning, utan tvärtom kunna räkna med förbättringar.

Trots sitt försvar för sambeskattningen har emellertid skatteberedningen lämnat en liten brasklapp: "Utredningen vill emellertid tillägga att den är väl medveten om att omständigheter och förhållanden, som i dagens läge måste te sig avgörande vid ett ställningstagande, med samhällsutvecklingen — och kanske i en inte avlägsen framtid — kan förändras. Här åsyftas särskilt den faktiska omfattningen av de gifta kvinnornas förvärvsarbete och deras reella möjligheter att erhålla och åtaga sig sådant arbete." Samtidigt som utredningen säger sig vänta förändringar inom "en inte avlägsen framtid" som skulle motivera sambeskattningens avskaffande, lägger den emellertid fram ett program för de närmaste fem åren som skulle föra oss till en framtida övergång till särbeskattning. Utredningen föreslår nämligen en kraftig höjning av tudelningsgränsen och höjning av ortsavdragen, som fortfarande skall vara dubbelt så stora för gifta som för ogifta.

TCO:s och LO:s representanter i utredningen har i en reservation — med instämmande av SACO:s representant i ett särskilt yttrande — framlagt ett alternativ till majoritetsförslaget. De föreslår att ortsavdragen för gifta utan barn görs mindre än dubbelt så stora som ortsavdragen för ogifta samt att skatteskalorna för gifta och ogifta närmas till varandra.

Genom ett förvärvsavdrag på 1 000 kronor för gift kvinna utan barn uppnår de att två gifta som båda förvärvsarbetar får samma grundavdrag som två ogifta. Vidare — med instämmande av folkpartiets representant Sven Gustafson — en frivillig särbeskattning för att undanröja den negativa sambeskattningseffekten. Härigenom bortfaller motivet för höjning av tuedelningsgränsen.

Remissyttrandena

Löntagarorganisationerna är — liksom ett antal andra remissinstanser — i sina remissyttranden över skatteberedningens betänkande starkt kritiska till förslaget om familjebeskattningen.

TCO framhåller bl. a.: "Beredningens uppgift har varit att åstadkomma ett familjebeskattningsssystem anpassat till de aktuella utvecklingstendenserna i samhället. Majoritetsförslaget, som enligt TCO:s uppfattning emellertid ligger långt ifrån detta mål, bidrar i stället till att konservera den samhällssyn och inställning till familjen och kvinnornas uppgifter i samhället som man bl. a. i äktenskapslagstiftningen och utbildningspolitiken strävar efter att eliminera. Beredningens majoritetsförslag ligger inte på något sätt i linje med övriga strävanden i samhället att åstadkomma en fullständig jämlikhet mellan könen. — — —"

En utgångspunkt för skattepolitiken i det moderna välfärds- och fullsysselsättningssamhället är att varje vuxen individ genom förvärvsarbete skall ha möjlighet att försörja sig. Vid sjukdom, arbetslöshet eller arbetsoförmåga träder olika grenar av socialförsäkringen in. Före yrkesverksam ålder utgår barnbidrag och studiebidrag och under ålderdomen pension. I ett sådant samhälle leder skatteförmågeprincipen till att individernas beskattning bör avvägas utan hänsynstagande till det ekonomiska kollektiv, i vilket individen ingår."

TCO avvisar också tanken att ett avskaffande av sambeskattningen skulle gå ut över barnfamiljerna: "TCO vill starkt understryka, att införandet av en särbeskattning inte på något sätt kontrasterar mot ett ökat ekonomiskt stöd åt barnfamiljerna. Det är allmänt erkänt att standardutjämnningen mellan barnfamiljer — fullständiga eller ofullständiga — och övriga skattskyldiga bör drivas längre. Enligt TCO:s mening innebär detta ett individualistiskt skattesystem, där varje individ skattar för egen inkomst, och där samhället ger stöd i form av barnbidrag och utbildningsbidrag. Dessa olika former av bidrag bör inte vara knutna till den ene eller den andre av föräldrarna eller dessas civilstånd, utan uteslutande till barnen själva."

TCO behandlar också sambeskattningens tröskeleffekt. Det är "ställt utom allt tvivel, att det nuvarande sambeskattningsystemet av såväl ekonomiska som psykologiska skäl motverkar gifta kvinnors benägenhet att gå ut i förvärvslivet. — — — Även bortsett från ökade kostnader i samband med förvärvsarbete, ökad total arbetsbörda, värdering av fritid m. m. är det uppenbart att behållningen efter skatt är så reducerad i förhållande till hustruns bruttoinkomst, att skäl finns för omdömet att skattesystemet motverkar höjd förvärvsintensitet hos gifta kvinnor."

TCO:s slutsats är att "de aktuella utvecklingstendenserna i samhället

leder fram till att särbeskattningssystem för äkta makar bör införas". TCO anser "att en målinriktad utredning bör tillsättas med uppgift att utreda den tekniska metoden vid en fortsatt övergång till särbeskattning".

SACO finner att "beredningens behandling av familjebeskattningen har blivit ytlig och gjord med utgångspunkt från de värderingar av äktenskaps ekonomiska natur, som möjligen var naturliga i gårdagens samhälle men som icke är självklara i morgondagens". SACO instämmer i kritiken mot sambeskattningen: "Det nuvarande systemet ställer sig i hög grad ogynnsamt i förhållande till gifta kvinnors förvärvsarbete, som landet samhällsekonomiskt sett blivit alltmer beroende av. — — — Många faktorer talar för att den framtida utformningen av familjebeskattningen måste ta sikte på att stimulera gift kvinnas yrkesarbete. Den stigande utbildningsfrekvensen och ökningen av andelen yrkesutbildade kvinnor accentuerar ytterligare nödvändigheten av att nyttiggöra samhället den kvinnliga arbetskraften. — — — Som ett argument mot särbeskattningen anges ofta att gifta kvinnor icke har reell valfrihet mellan arbete i hemmet och förvärvsarbete. Med stigande urbanisering och med en intensifierad lokaliserings- och arbetsmarknadspolitik synes denna olägenhet i framtiden kunna i huvudsak elimineras. Även en vidgad omskolningsverksamhet kommer att tjäna samma syfte."

SACO ansluter sig till löntagarreservationen som ett första steg mot särbeskattning och anser att förutsättningarna för en fullständig övergång snarast bör utredas.

LO anser att den tröskeleffekt som uppstår i samband med hustruns förvärvsarbete bör mildras. På längre sikt bör en utveckling ske mot individuell beskattning, varvid eventuella tröskelproblem bortfaller. Etapperna för denna utveckling bör göras till föremål för teknisk utredning.

Skattepropositionen

I årets skatteproposition förutsätts att sambeskattningen bibehålles tills vidare. Samtidigt förutskickas en arbetsgrupp inom finansdepartementet för översyn av familjebeskattningen och prövning av de problem av teknisk och finanspolitisk art som är förknippade med en övergång till fullständig eller modifierad särbeskattning. Denna arbetsgrupp har nu tillsatts.

De konkreta förslagen i propositionen är mot denna bakgrund förvånande. De representerar en beklaglig utveckling i konservativ riktning och är ägnade att försvåra en framtida övergång till särbeskattning. I första hand gäller detta den föreslagna höjningen av tudelningsgränsen, som innebär att flertalet familjer, som ju gynnas av sambeskattningen, kommer att få en skattehöjning då särbeskattningen införs. Även i två andra avseenden kommer regeringens skatteförslag att ytterligare övervältra skattebördorna från gifta till ogifta. Schablonavdraget för kommunalskatten föreslås vara dubbelt så stort för gifta som för ogifta, oberoende av om båda makarna eller bara den ene förvärvsarbetar. Det får därmed samma effekt

som dubbla ortsavdraget. Folkpensionsavgiften innebär redan nu en favorisering av gifta framför ogifta, eftersom två gifta inkomsttagare tillsammans betalar lika stor avgift som en ogift. Om avgiften nu beräknas på den beskattningsbara inkomsten i stället för den taxerade, bli även de familjer där bara den ena maken har inkomst gynnade, eftersom de får göra dubbelt så stort avdrag (ortsavdraget) som ogifta innan avgiften beräknas.

I propositionen aviseras också förslag om frivillig särbeskattning. Vi vill se detta som ett första steg mot fullständig särbeskattning. Härigenom kan den negativa sambeskattningseffekten reduceras och tröskeleffekten, som är särskilt allvarlig i de inkomstskikt där den frivilliga särbeskattningen kommer att utnyttjas, mildras även om den fortfarande finns kvar. I och med att rätt till frivillig särbeskattning införts har emellertid det enda hållbara motivet för höjning av tudelningsgränsen bortfallit. Det framgår av propositionen att den sammantagna effekten av skatteförslagen blir att skalorna för gifta och ogifta avlägsnas från varandra. Den sammanfattande tabellen visar att gifta utan barn får skattehöjning först vid inkomster över 60 000 kronor, medan för ogifta gränsen ligger vid 15 000 kronor. Om regeringens förslag genomförs kommer "hemmafrupremien" att ökas, och ökas mer ju större mannens inkomst är. Tröskeleffekten kommer också att bli större, utom i ett mellanskikt där den blir oförändrad. Finansministern anser att den föreslagna höjningen inte "onödigtvis" kommer att försvåra en framtida övergång till särbeskattning. Vad som är "onödigtvis" mycket är givetvis en bedömningsfråga. Vi måste emellertid konstatera att finansministern inte anför några skäl till stöd för uppfattningen att den fortsatta övervältringen av skattebördorna på de ogifta skulle vara nödvändig.

Skattepolitik och familjepolitik

Vi vill slutligen beröra en fråga av central betydelse vid utformningen av familjebeskattningen, nämligen avvägningen mellan skattepolitik och familjepolitik. Samhällets nuvarande familjepolitiska stöd lämnas dels i form av skattelättnader — sambeskattning, förvärvsavdrag, dubbla ortsavdrag — dels i form av social- och familjepolitik — allmänna barnbidrag, familjebostadsbidrag etc. Den omfördelning till barnfamiljerna som nu kommer till stånd sker i första hand genom de allmänna barnbidragen. Ett förbättrat stöd kan uppnås antingen genom en höjning av de kontanta barnbidragen eller genom införande av barnavdrag vid taxeringen eller genom en kombination av bådadera.

Vi anser att ett ökat stöd till barnfamiljerna bör ske genom väsentligt förbättrade kontantbidrag. Skatteberedningen har vid sina överväganden också stannat för att förorda höjda barnbidrag och avvisa tanken att in-

föra barnavdrag. Beredningen finner att vid ett kontant bidrag blir bidragets samband med barnkostnaderna i särskild mån markerat. Ett avdrag däremot innebär en ospecificerad skattesänkning, som inte i samma mån förknippas med barnkostnaderna. Vidare måste barnavdrag med nödvändighet bli en mera komplicerad anordning. Beredningens överväganden rörande de olika alternativen kan sammanfattas i följande frågeställning, som framförs i betänkandet: "Men frågan blir vilket som väger tyngst: att använda det tillgängliga utrymmet helt för barnbidrag, varigenom alla barnfamiljer får ett av inkomstläget oberoende stöd samtidigt som man närmar bidraget till det förvisso avsevärt mycket högre belopp, vartill man ytterst kan vilja syfta, eller att åtminstone delvis använda det för — — — horisontell rättvisa, varigenom de förstnämnda önskemålen blir i motsvarande mån eftersatta."

Det familjepolitiska stödet bör sålunda enligt vår mening huvudsakligen utgå i form av kontanta barnbidrag, knutna direkt till barnen och oberoende av föräldrarnas inkomst. Vägande invändningar kan riktas mot avdragslinjen. Barnavdragen representerar en större skattelättnad för högre inkomsttagare än för lägre. Denna effekt kan reduceras men inte bortfalla i ett progressivt skattesystem. Kontantbidragen innebär däremot en lika förmån för alla, de har bestämda företräden när det gäller den tekniska utformningen och de visar på ett mera konkret sätt samhällets solidariska ansvar för barnen.

Sammanfattning

Ytterligare utredning av familjebeskattningen är nödvändig och har nu påbörjats. Vi anser att utredningen bör framlägga förslag hur de tekniska problemen i samband med särbeskattning bör lösas. Den bör vidare behandla alternativa metoder för övergång till särbeskattning och framlägga en redovisning av effekten av olika tänkbara övergångssystem för individen och för statsverket. Den bör på så sätt skapa ett allsidigt underlag för ställningstagande i frågan om val av övergångsmetod. Utredningen bör bedrivas skyndsamt, så att en övergång till särbeskattning kan genomföras inom de närmaste åren. Under tiden bör inte sådana ändringar i skattesystemet vidtas som försvårar en sådan reform.

Med hänvisning till det anförda hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att den nyligen tillsatta arbetsgruppen får i uppdrag att skyndsamt utreda och framlägga förslag om övergång till särbeskattning samt att arbetsgruppen i sitt fortsatta arbete måtte beakta vad i övrigt i motionen anförts.

Stockholm den 5 februari 1965

Ingemar Mundebo

Ola Ullsten

Ingrid Gärde Widemar